

1894.9.1
D. GRËGORIVS MORATA ET MELIÀ
PHIL. BACC. ET COLL. MAI. D. THOM. VILLAN. ALVMN.

PROPUGNABIT

HAS THEOLOGICAS THESES

EX GVILLELMI ESTII

IN LIB. I. SENT. COMMENT. DESVMTAS,

ET I. CVRRICVLI ANNO

AVDITORIBVSSVIS EXPLANATAS

A P. M. FR. PETRO PASCHASIO CARBONELL

ET D. FRANCISCO ESTELLER PRESB.

THEOLOG. PROFESSORIBVS.

HIC IPSIS ADERIT IN LOCO CERTAMINIS

QVI ERIT VALENTINVM LYCEVM

DIE XIII, MENSIS IVNI ANNI M.DCC.XCI.

HORA IX.

VALENTIAB

APVD FRATRES DE ORGA. EODEM ANNO.

R. 108053

000

Nullum bonum creatum potest desiderium humanum satiare, ideoque solo Deo tamquam summo bono, et creaturæ rationalis ultimo fine fruendum est; ceteris vero rebus a Deo factis duntaxat utendum.

3 Deinde peccatis, quae non a Deo, sed a perversa hominum voluntate fiunt recte atque legitime uti valeamus.

EX DISTINCTIONIBVS II. ET III.

6 Vnitas divinae naturae, quam christiana fides confitetur non tantum plures specie Deos, sed et numero distinctos excludit.

8. Praecipuos errores, qui circa hoc mysterium extiterunt, iam pridem ab Ecclesia condemnatos recensere non gravabor.

9 Ex contemplatione Mundi et partium eius potest homo pervenire in aliquam Dei notitiam: imo et eius existentiam demonstratione firmare.

10. *Mysterium tamen Trinitatis nulla ratione naturali demonstrari potest.*

11 Fide tamen supposita possunt adferri congrua-
tiae

(2)
riae quaedam quibus doceatur non esse absurdum, nec
contra rationem id quod credimus.

EX DISTINCT. IV. AD VII.

12. Ut convenienter et inoffense de tanto mysterio
loquamur, minusque in solvendis argumentis, quae contra
ipsum adferri solent laboremus, varietatem vocum, quae
Deo vel divinis Personis tribuantur, enodabimus.

13. Hinc sana et catholica est loquutio, qua effertur
vel Deum genuisse Deum, vel ex Deo genitum Deum
esse.

14. Inde tamen non recte concluditur essentiam di-
vinam gignere aut gigni; vel ad intra producere, sive
procedere.

15. Abbatis Ioachim errorem et eius refutationem de-
clarabimus.

16. Pater Filium genuit voluntate non deliberante,
sed approbante aut concomitante; et necessitate simul non
violenta aut coactiva, sed naturali.

17. Propriam et genuinam generationis divinae notio-
nem, nostrum est tradere et exponere.

18. Huiusmodi generatio recte vocatur mentis divi-
nae conceptio.

19. Generationem aeternam Filii Dei non posse a no-
bis intelligi Patres passim affirmare videntur; verum haec
Patrum doctrina non de qualicumque cognitione seu intel-
ligentia divinae generationis; sed aut de demonstrativa, aut
plena atque perfecta quam comprehensionem vocant est ac-
cipienda.

EX DISTINCT. VIII.

20. Sibi Deo convenit vere ac proprie esse. Id au-
tem quo sensu sit accipiendum perspicue ostendam.

21. Inde consequitur incommutabilem esse Dei na-
turam, id est, nulli prorsus mutationi obnoxiam.

Quum

(3)
22. Quum autem in Deo non aliud sit essentia seu
natura, aliud voluntas; non dissimili modo ac natura
immutabilis est Dei voluntas.

23. Cum divinae naturae immutabilitate necessario
coniuncta est eius simplicitas. Est igitur Deus ac di-
vina natura omnino et perfectissime simplex, id est,
omnis compositionis expertus.

EX DISTINCT. IX. AD XV.

24. Divinarum Personarum realis distinctio non allun-
de petenda est, quam ex origine, qua una ab alia pro-
cedit.

25. Filius Dei est Patri coaeternus consubstantia-
lis, ac vere et proprie Deus.

26. Inter Personas divinas praeter ordinem originis
non est alius agnoscendus sive temporis, sive naturae
seu dependentiae, sive dignitatis.

27. Hoc nomen Spiritus Sanctus congruit tertiae Per-
sonae Sanctissimae Trinitatis, ipsique usu Scripturae, ac to-
tius Ecclesiae incomplexum sumtum assertitur ut proprium.

28. Spiritus Sanctus vere et proprie Deus est.

29. Nodum a Patre, verum etiam a Filio procedit.
Quod ex Scripturis, et Patribus non modo Latinis ve-
rum etiam Graecis, definitione Conciliorum, et rationi-
bus magni momenti compertum est.

30. Et quidem nec prius nec plenius procedit a Pa-
tre quam a Filio. Sed uterque nempe Pater et Filius
sunt unum principium Spiritus Sancti, non duo.

31. Quamvis non liceat reperire veram dictionis ra-
tionem inter generationem Filii et processionem Spiritus
Sancti, tamen quantum humani ingenii tenuitas patitur,
arbitramur in eo possumus esse, quod generatio Filii sit
emanatio per modum naturae seu naturalis forniculationis
processio vero Spiritus Sancti per modum voluntatis seu
amoris.

Quid

(4)

32 Quid et quotuplex sint *Datio* et *Missio*, et quatenam Personae dentur, vel mittantur; vel viceversa quibus Personis conveniat aliam dare, aut mittere in circo exponemus.

EX DISTINCT. XVII. AD XXV.

33 Quomodo Filius Dei ex Patre nascendo non tantum habet ut sit Filius, sed omnino ut sit, similiter et Spiritus Sanctus ex Patre Filioque procedendo.

34 Tres Personae divinae non modo similes sibi invicem sunt, sed omnino aequales.

35 Personarum divinarum unaquaeque revera est in alia per mutua inexistentionem quam Graeci περιχώρησις, Latini circuminssionem appellant.

36 Tres Personae divinae nedum magnitudine, verum etiam potentia sunt inter se penitus aequales.

37 Vnde fit inseparabilia prorsus esse opera Trinitatis ab extra, ita ut una persona non possit aliquid operari sine alia vel aliis duobus.

38 Veram et exactam nominis *Persona* expositionem adferam.

39 Persona in divinis significat relationem per modum substantiae, vel quod fore in idem residit essentiam non absolute, sed ut conjunctam habet proprietatem individualement atque incommunicabilem.

EX DISTINCT. XXVI. AD XXXIV.

40 Quae et quot sint divinarum Personarum notiones, et proprietates aperire non repugnabimus.

41 Verbi nomen ita Filio Dei proprium est, ut nec Patri nec Spiritui Sancto sit commune.

42 Nomine *principali*, ut Deo vel Personis divinis attribuitur, duplex significari potest relatio, interna scilicet et externa.

Quem.

(5)

43 Quomodo Personae ita etiam relationes divinae; a quibus earum discrimen sumitur, realiter ab invicem distinguuntur.

44 A Personis tamen, quibus competunt vel ab essentia divina recipere non distinguuntur; sed ratione sola.

EX DIST. XXXV. AD XXXVII.

45 Est in Deo perfectissima scientia, quae quidem tam late patet, ut nihil prius eam fugiat.

46 Haec enim Deus et seipsum novit, et omnia alia a se, seu bona, seu mala, praeterita, praesentia, futura, tam singularia quam universalia, tam contingentia quam necessaria, possibilia et impossibilia, imo et infinita.

47 Etsi autem Dei scientia revera una sit, ratione tamen rerum subiectarum diversa sortitur nomina, tamquam diversas eius partes seu species constituentia.

48 Res omnes productae, et producibiles sunt in Deo secundum ideas quasdam ipsi coaeternas, non secundum essentiam.

49 Non ita tamen sunt in Deo peccata, aut impossibilia quamvis eius cognitionem non subterfugiant.

50 Imo et recto quodam sensu negari potest peccata esse in Dei cognitione, si nempe de notitia approbationis sermo sit.

51 Viceversa in omnibus rebus, et ubique Deus est. Idque tribus modis nimirum per potentiam, praesentiam, et essentiam.

52 Quoniam Deus sit in omnibus rebus, consequens est eum in loco, et in tempore esse; tametsi longe alia ratione quam res creatas.

53 Hinc ubique eo modo, quo Deo tribuitur, nulli creaturae communicari potest.

EX

EX DISTINCT. XXXVIII. ET XXXIX.

54. Scientia Dei, si consideretur quatenus eadem est cum eius essentia, potentia, et voluntate: sive ut practica aut operativa, aut quod eodem residit, cum divino beneplacito coniuncta, causa est rerum omnium cognitarum.

55. Res autem cognitae nec sunt nec esse possunt causa scientiae Dei, neque res futurae praescientiae.

56. Haec Dei praescientia ad omnia futura etiam contingentia extenditur.

57. Non adfert necessitatem eveniendi rebus praecognitis. Neque Dei Providentia rebus provisus.

58. Omni scientiae Dei convenit non posse mutari. Licet enim scientia visionis ab aeterno potuerit plura complecti quam nunc complectatur, modo non potest ad plura vel pauciora extendi.

59. Providentia Dei recte apud S. Thomam definitur: Praeexistens in mente divina ratio ordinis rerum in finem.

60. Omnia quae in hoc mundo existunt et fiunt, rebus minutissimis et vilibus non exceptis providentiae divinae subiecta sunt.

61. Nec actus quidem humani, id est illi qui a libero arbitrio procedunt ulla ratione Dei providentiae subtrahi possunt.

62. Providet Deus omnia seu omnibus immediate.

63. Tametsi Deus peccata non provideat, de illis tamen providere recte dicitur, nam ea praevidet, et permittit, et praevisa ordinat ab hominibus aliquod, ad ostensionem scilicet misericordiae suae, sive iustitiae, vel quodcumque aliud.

EX DISTINCT. XL. ET XLI.

64. Praedestinatio breviter et recte definitur apud S. Tho-

Thomam: ratio quaedam ordinis aliquorum in salutem aeternam in mento divina existens.

65. Praedestinatio, dilectio, electio in quo differant, et quo referantur exponemus.

66. Non eximii demerunt Sancti, sed omnes et soli qui salvantur ab aeterno fuerunt a Deo praedestinati.

67. Illa gratia qua homo lapsus ad salutem aeternam finaliter promovetur, seu a morte perpetua revera liberatur secundum D. Augustinum a Deo praedestinato praeparatur.

68. Praedestinationis effectus praecipue numerantur vocatio efficax, iustificatio perseverans, atque glorificatio.

69. Praedestinatio ad gloriam, secundum nostrum concipiendi modum prior est ea, qua homines praecordinantur ad gratiam, quae medium quoddam est ad gloriam comparandam.

70. Providentiae divinae circa creaturam intellectualem pars altera est reprobatio. Quae a Doctore Angelico sic definitur: ratio ordinis reprobatorum in finem intentum a Deo, scilicet, ut ostendat iustitiam suam vindictivam etc.

71. Inter reprobationis effectus praesertim recenseri debent dimissio seu derelictio, excoecatio et obdurnatio, atque ipsa aeterna damnatio.

72. Permissio cuiuscumque peccati, etiam primi, quod homo vel Angelus committit, effectus est reprobationis tam Angelorum quam hominum eorum, qui ex illo peccato duci sunt aut ducendi in damnationem.

73. Quamvis homines reprobi non omnes damnantur propter peccatum originale: diffiteri tamen non potest huiusmodi peccatum omnibus esse originem, radicem, vel occasionem damnationis.

74. Nullum omnino peccatum nec hominis nec Angeli in divinam reprobationem veluti in causam referendum est.

Prae-

(8)

75 Prædestinatio, et reprobatio quamvis efficaciam habeant, necessitatem tamen non adferunt actionibus humanis, sed illasam relinquunt libertatem arbitrii.

76 Inde consequens fit, prædestinatum damnari, et reprobum salvari posse.

77 Quandoque contingit Prædestinatum peccare, et Reprobum revera iustificari.

78 Nihilò secius certa fide tenendum est prædestinationem ac reprobationem certissimam ac invariabilem esse, id est infallibiliter consequituram suam effectum.

79 Numerus Prædestinatorum soli Deo cognitus est, et ipso scit nedum quot sint salvandi, sed et qui sint. De Reprobis simili modo disserendum est.

80 Certus ac definitus numerus electorum, uti et reproborum non est Ecclesiae a Deo revelatus. Quocirca temerarium esset de hac re aliquid statuere.

81 Verum illud nec falso nec temerario sed nimis quam vere dicitur, hominum reproborum numerum longe maiorem esse, quam electorum, si totum censeatur genus humanum.

82 Ceterum inter ipsos quoque fideles plures esse reprobos, quam prædestinatos tam Scripturae quam Patrum auctoritate docetur.

83 Nemo mortalium nisi speciali revelatione munitus potest statuere ea certitudine cui falsum subesse non possit, se numero prædestinatorum vel reproborum adscriptum esse.

84 Hominis prædestinatio est omnino gratuita et a praevisis a Deo meritis prorsus independens.

EX DISTINCT. XLII. AD XLIV.

85 In Deo nulla est potentia passiva, sed activa dumtaxat, perfectissima sane et infinita; qua fit ut Deus ab universa Ecclesia iure prædicetur omni potens.

86 Hinc aperte colligitur posse Deum multa facere, quae non facit, et ea quae facit omittere.

Pot.

(9)

87 Potest etiam Deus, quavis re a se facta aut facienda aliam facere potiore sive meliorem.

EX DISTINCT. XLV. AD XLVIII.

88 Deus omnia alia a se distincta non necessario, sed quam liberrime vult, et operatur.

89 Voluntas Dei quemadmodum supra de eius scientia et potentia diximus est rerum omnium causa efficiens.

90 Quum dicitur Dei voluntas esse rerum omnium causa, bona dumtaxat rerum nomine intelligenda veniunt, nullo modo peccata seu mala culpae, quae profecto bonorum privationes atque defectus sunt, non res.

91 Ceterum mala poenae ut mors, fames, sitis, morbi, aliaeque afflictiones et miseriae in Dei voluntatem ut causam necessario refertur debent.

92 Divina voluntas apud Theologos diversimode accipitur. Alia enim dicitur voluntas signi, alia beneplaciti alia antecedens, alia consequens. Vnaquaeque sigillatim exponetur.

93 Voluntas beneplaciti, quum simpliciter et proprie in Deo sit, semper impletur: voluntas tamen signi propter oppositam rationem non semper impletur.

94 Deus voluntate antecedenti non simulatoria sed sincera et sine dolo vult omnes homines salvos fieri. Idque ex Scripturis deducitur.

95 Duplex hoc loco opportune distinguendus est divinae voluntatis effectus: unus est creaturae rationalis ordinatio ad finem supernaturalem, id est ad salutem aeternam; alius finalis perductio ipsius creaturae in salutem.

96 Respectu primi effectus voluntas antecedens Dei salvandi omnes homines est vere et proprie actus in Deo et coincidit cum voluntate beneplaciti: sed respectu secundi effectus non est vere actus, neque est proprie in Deo sed dumtaxat metaphorice et eminenter, neque ap-

pel-

pellari potest voluntas beneplaciti, sed est pure voluntas signi.

97 Peccata nec sunt nec fiunt Deo volente, sed dumtaxat permittente. Hoc est, Dei voluntas non potest habere pro obiecto ipsum peccatum; neque eius esse aut fieri, sed tantum eius permissionem.

98 Modos quibus contra Dei voluntatem quaedam fieri dicuntur, enarrabimus.

99 Si contingat voluntatem divinam beneplaciti nobis innotescere, contrarium velle non licet, nec adversus eam obumbrare, neque aliquo modo niti ad eius effectum impediendum: uno verbo in casu praefato voluntas nostra deliberata huic voluntati debet esse omnino conformis.

Imprimatur.

Vincentius Blasco, Can.
Univer. Valent. Rector.

Vt. Valladares
a Sotomayor, Cens. Reg.